

Sisumang dừng xe trước một tấm cửa sắt đồ sộ.

Từ phía im lặng như tờ. Ánh sáng xanh xanh tỏa xuống hành lang sâu thẳm. Sisumang cúi húi với máy vô tuyến điều khiển.

Cánh cửa nặng nề mở ra.

Quang cảnh bên trong làm Thu Thu giật mình. Đèn điện sáng quắc như ban ngày.

Đối diện nàng là cái thang máy xinh xắn sơn màu đỏ tươi, cửa mở sẵn, dường như đợi hai người.

Ba phút sau, thang máy dừng lại. Thu Thu bắt đầu đặt chân vào khu vực bí mật của Trung tâm KX.

Sisumang nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng bóp chặt :

— Không hiểu sao anh lại đưa em tới đây. Lẽ ra anh phải dẫn em đến nơi khác vì không khí ở đây chứa đầy tai họa và chết chóc, không thích hợp với những kẻ yêu nhau.

Và lại, con đường bí mật này chỉ dành riêng cho cán bộ chỉ huy. Yêu em, anh đã trái lệnh thượng cấp. Nếu người ta phăng ra, anh sẽ bị khiển trách nặng nề. Em hiểu giùm anh. Dầu sao, anh cũng tin em. Tin em sắt đá, không sức mạnh nào lay chuyển.

— Anh không tin em thì tin ai ?

— Khờ tâm lắm, em ạ. Vì Trung ương không cho phép anh tin em.

Thu Thu lộ vẻ ngờ ngác :

— Nghĩa là Mẹ từ khoa ngờ vực em ?

Sisumang thở dài :

— Không đúng hẳn họ ngờ vực em. Họ chỉ ngờ vực Lisa. Trung ương đang tiến hành cuộc điều tra về Lisa.

— Tại sao họ ngờ vực Lisa ?

— Anh chưa biết. Dường như Lisa bị tố cáo là có liên lạc bí mật với cơ quan gián điệp Tây phương.

— Hừ, anh còn lạ gì nữa. Hàng vạn người vô tội đã thiệt mạng hoặc bị giam cầm về tội liên lạc với tình báo Tây phương. Em không tin Lisa làm chuyện tày trời như vậy.

Rồi nàng chép miệng :

— Em chán lắm rồi. Từ nhiều năm nay, ngày nào em cũng lo sợ. Những người có óc tự lập như em có thể bị làm khó dễ, bị bắt bớ bất cứ lúc nào. Nếu không có chồng em che chở, người ta đã tổng giam em từ lâu về tội bướng bỉnh.

Anh ơi, từ lâu, em đã nảy ra ý định thoát ly. Lời nói của anh đã bắt em nhớ lại ý định ghê gớm ấy.

Sisumang vuốt tóc nàng :

— Đừng nghĩ bậy. Thoát ly ? Em định thoát ly đi đâu ?

Thu Thu đáp :

— Em là nhà bác học, đi đâu chẳng sống được sung túc. Chỉ cần nơi nào có tự do, nhất là tự do yêu nhau là em đi liền.

Nét mặt Sisumang bỗng trầm ngâm.

Có lẽ hẳn đang nghĩ tới những khó khăn tương lai với nữ bác sĩ Mona. Đột nhiên, hẳn cảm thấy sự cần thiết của tự do, nhất là tự do yêu nhau. Một cuộc giằng xé tư tưởng dữ dội đang diễn ra trong đầu hẳn.

Thu Thu xô cửa vào một hành lang rộng thênh thang, hai bên là tường đá, gắn cửa sắt.

Sisumang giải thích :

— Đây là phòng Kỹ Thuật. Các chuyên viên điện tử làm việc tại đây. Phòng Kỹ Thuật của Trung tâm KX được coi là tối tân nhất nhì trên thế giới.

— Là nhĩ? Tại sao một căn cứ quan trọng như KX lại được thiết lập bên ngoài lãnh thổ Liên xô?

— Thoạt đầu, anh cũng băn khoăn như em. Nguyên nhân chính là an ninh. Căn cứ được thiết lập ở đây để bảo vệ an ninh hơn là ở Liên xô, Đông Âu và Trung quốc, hiện nằm trong tầm chụp hình thường trực của phi cơ trinh sát U-2 và nhất là hệ thống vệ tinh do thám nhân tạo Midat của Mỹ. Hoa kỳ dinh ninh đây là rừng rậm hoang vu nên không lưu tâm tới.

Hắn em đã biết trong trận đại chiến tương lai, phe nào nắm được yếu tố bất thần là nắm chắc phần thắng. Cuộc đụng độ chỉ diễn ra trong vòng vài ba giờ đồng hồ, lâu lắm là trong một ngày. Nhờ tấn công bất thần, tiềm lực trả đũa của địch sẽ bị tiêu diệt trong khoảnh khắc.

Trung tâm KX là một trong những căn cứ tấn công bất thần tương lai của Liên xô.

Nguyên nhân thứ hai là do khoa học đòi hỏi. Các nhà khoa học tính toán rằng khu vực giáp giới Lào-Việt rất thuận lợi để đặt giàn phóng hỏa tiễn lên quỹ đạo. Khu vực này còn là trung tâm diêm của vùng Viễn đông, Thái bình dương nữa.

— Em vẫn chưa hiểu, anh ạ. Dầu sao đây cũng

gần biên giới Hoa-Nam. Thiết lập Trung tâm KX ở Trung quốc vẫn tiện lợi hơn ở trong rừng rậm Lào-Việt.

—Ồ, em của anh biết một mà chưa biết hai. Các giàn phóng của Liên xô trên lãnh thổ Trung quốc đã bị vệ tinh Mỹ chụp hình. Sau khi bị bại lộ, những giàn phóng này được cấp tốc phân tán xuống phía nam, và qua Ngoại Mông. Lẽ nào một căn cứ quan trọng như KX — còn quan trọng hơn giàn hỏa tiễn nguyên tử nữa — lại được thiết lập tại Hoa lục trong khi các căn cứ khác bị di chuyển để bảo vệ an toàn.

Ngoài ra, còn có lý do chính trị nữa. Hắn em đã biết sự xích mích trầm trọng giữa Mạc tư khoa và Bắc kinh. Bên ngoài, họ cố tạo một vẻ mặt bình thường nhưng bên trong là một sự kèn cựa quyết liệt. Các căn cứ nguyên tử Sô viết ở Trung quốc bị tháo gỡ một phần vì lý do an ninh, phần khác vì sự tranh chấp ý thức hệ ráo riết và tuyệt vọng này.

Thu Thu gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng :

— Cảm ơn anh, em hiểu rồi.

Các cửa phòng đều đóng kín mít.

Nàng hỏi tình nhân :

— Bộ phận điện tử và cơ khí ở đâu anh ?

Sisumang đáp :

— Hết hành lang này thì tới. Em hỏi đề gài chất nổ phải không ?

Thu Thu nhăn mặt :

— Anh đoán đúng. Em hỏi đề đặt mìn nổ tung Lò phận điện tử và cơ khí của Trung tâm. Tuy nhiên, trước khi phá hoại, em sẽ báo tin anh biết.

Sisumang cũng nhăn mặt:

— Anh mới nói đùa em đã giận rồi. Anh không muốn em tới vì khu này được coi là tối nguy hiểm, có thể mất mạng như bõn.

— Sao vậy anh?

— Vì đó là nơi chuyên viên khoa học đang nghiên cứu công thức chế tạo phi thuyền chở Tia Sáng Giết người.

— Công việc nghiên cứu đã đến đâu rồi?

— Gần như tìm được công thức cuối cùng. Công dụng của tia sáng laser toàn thể thế giới đều biết, nhưng từ quan niệm khoa học đến phát minh Tia sáng Giết người con đường còn xa lắc, xa lơ.

Cái khó là làm cách nào tập trung nhiều ánh sáng mặt trời vào tấm gương không lồ, biến nó thành ngọn lửa nóng cực độ trên 10 triệu độ rồi tích trữ để dùng khi cần tới.

Thiếu tướng Luy xếp vừa cho anh biết nội trong một, hai tuần lễ nữa, đợt thứ nhất của kế hoạch sẽ được hoàn thành. Sang đợt thứ hai, người ta sẽ chế tạo dụng cụ. Nếu không gặp trở ngại, độ một năm nữa, phe xã hội chủ nghĩa sẽ có Tia sáng Giết người.

Sực nhớ ra, Sisumang cười xòa, mặt hơi đỏ:

— Khó quá, mãi nói chuyện, anh quên bẵng em là nhà toán học đại tài. Sức học của anh chưa đáng làm mùa sinh của em, thế mà anh cứ thao thao bất tuyệt múa rìu qua mắt thợ.

Thu Thu nhún vai:

— Đi bên anh, em không còn nhớ gì nữa. Kiến văn chuyên nghiệp của em đã bay đầu mất. Em có cảm tưởng em là cô học trò bé bỏng, anh ạ.

Trong thâm tâm, Thu Thu bàng hoàng như bị điện giật. Sở dĩ công cuộc phát minh bị trì hoãn vì bác sĩ H. từ trần đột ngột. Mòna được vời tới vì thế. Nàng bỗng thăm phục ông Hoàng và CIA. Nếu bác sĩ H. còn sống đến ngày nay, cán cân lực lượng giữa hai phe đã đổi khác...

Thu Thu định tiến lên song Sisumang cản lại, giọng cầu khẩn tha thiết:

— Chúng mình về thôi.

Thu Thu cự nự:

— Em chưa được coi hết.

Sisumang lắc đầu:

— Anh không thể đưa em xa hơn được nữa.

Nàng ấy hần ra, giọng bòn dôi:

— Em biết rồi. Anh không tin em. Anh không yêu em.

Sisumang đặt bàn tay lên vai nàng:

— Không phải thế. Nếu có hoàn cảnh, anh sẵn sàng dẫn em tới tận cùng trái đất. Nhưng em ơi, anh không dám đi xa hơn vì bên trong có một bộ óc điện tử rất tinh vi.

Người lạ đặt chân vào đều bị nó chụp hình. Anh không biết bộ óc tối tân này được gắn ở đâu, và hoạt động ra sao. Duy chỉ biết là nó chụp hình và in ngay ra giấy, trong vòng 2 giờ sau sẽ được tự động chuyển đến văn phòng thiếu tướng Luy xếp. Em vào trong ấy, Luy xếp phăng ra thì nguy.

Thu Thu không nài ép thêm nữa. Nàng biết Sisumang đã nói thật. Lát nữa, nàng sẽ kiểm soát lên vào phòng Kỹ thuật. Đến khi hình nàng tới tay Luy xếp thì nàng đã cao chạy xa bay.

Nàng âu yếm hỏi Sisumang:

— Bây giờ chúng mình đi đâu ?

Sisumang đáp :

— Về văn phòng anh.

Trở về hành lang, Thu Thu giật mình khi thấy các cửa phòng được đánh số từ 1 đến 9. Qua phòng số 9, nàng nhớ lại lời nói cuối cùng của Gary, điệp viên MI-6 :

— Chín... sì pút, phút...!

Chín... sì pút, phút... một tia sáng lóe lên trong trí Thu Thu. Nàng há miệng toan hỏi thì may thay Sisumang đã đón trước :

— Đây là phòng viên kỹ sư trưởng. Em nên gặp hẳn một lát.

— Hẳn là nhân vật hệ trọng ư ?

— Trong Trung tâm, ai cũng là nhân vật hệ trọng. Tuy nhiên, chưa ai hệ trọng bằng Korin và Luy xếp. Sở dĩ anh muốn em gặp viên kỹ sư trưởng vì hẳn có bộ óc xuất chúng, có thể cạnh tranh với máy điện tử.

— Hừ, con người mà dám cạnh tranh với máy điện tử. Em không tin.

— Em không tin nên cần gặp hẳn: Không riêng anh, toàn thể nhân viên ở đây đều phục hẳn sát đất. Sở trưởng của hẳn là trí nhớ phi thường. Mọi tài liệu, dù khó và dài, hẳn chỉ đọc qua một lần là thuộc. Nhiều bài toán học búa đáng lẽ được trao cho máy điện tử, hẳn chỉ làm nhằm một vài phút là xong.

Hẳn còn sở trưởng khác : tán gái. Gặp phụ nữ nào, hẳn cũng xin yêu cho bằng được.

Nàng phá lên cười :

— Anh đừng đại dấy. Giới thiệu hẳn cho em rồi em mê hẳn thì sao ?

Sisumang cũng cười :

— Nếu em yêu hẳn, anh sẽ không dám ghen tuông.

— Thật không ?

— Sao lại không thật. Bây giờ anh hỏi em : em yêu nổi một người cảm điếc và què không ?

— Trời ơi !

— Phải, hẳn vừa cảm, vừa điếc, vừa què hai chân. Mỗi khi tán gái, hẳn thường bút đàm. Hẳn viết thảo thảo bất tuyệt, suốt ngày không mỏi tay. A, tại sao em kêu Trời ?

Thu Thu không đáp. Nàng kêu Trời kuông phải vì ghê sợ trước cảnh tượng một gã tàn tật ngồi trên ghế gấu bánh xe, lưỡi cơ rụt, chân nhỏ như ống sậy, cái đầu to tướng lắc lư, hai tay cử động huyền thiên.

Nàng sửng sốt vì lý do khác.

Nếu nàng không lầm, nhà bác học phé nhân này là một công dân Đức, trạc tuổi với Von Braun, bộ óc siêu phàm về hỏa tiễn. Ông bị tàn tật trong một tai nạn phi cơ ở Âu châu. Sau đó, ông biến mất. Các cơ quan tình báo Tây phương khổ công tìm kiếm, song vẫn biệt tăm.

Giờ đây, một sự ngẫu nhiên kỳ thú đã giúp Thu Thu phăng ra manh mối. Nhìn Sisumang, nàng nhòen miệng cười :

— Em kêu Trời vì không thể ngờ một phé nhân lại có khối óc toán học phi thường. Em muốn gặp hẳn xem sao.

— Hẳn ở luôn trong văn phòng. Để anh dẫn em vào.

Sisumang rút trong túi ra chùm chìa khóa,

Nửa phút sau, cánh cửa bằng thép mỏng được mở ra. Thu Thu thăm khea sự khéo tay của viên đại tá Lào. Văn Bình là một trong những chuyên viên mở khóa trộm lổ lạc nhất thế giới, song cũng chỉ nhanh nhẹn và êm ái như Sisumang là cùng. Đáng tiếc là Sisumang không cùng tổ chức với nàng...

Ở ngoài tưởng hẹp nhưng khi vào trong nàng mới biết lầm. Bên trong là một cái nhà nhỏ, ngăn làm nhiều phòng, gồm đủ tiện nghi tân tiến.

Đầu tiên là phòng khách. Cạnh phòng khách là phòng làm việc. Trên tường Thu Thu thấy toàn ảnh đàn bà khóa thân nhiều màu sắc sỡ. Khác với ảnh của Sisumang, đây là một sự phô trương táo bạo, với những thiếu phụ hoàn toàn trần truồng ưỡn ngực và bụng dưới mặt trời trong những cử chỉ kêu gọi sống sượng.

Thu Thu lại buột miệng :

— Trời ơi !

Chỉ tấm ảnh một thiếu phụ nằm nghiêng trên bãi biển, tay chân duỗi ra một cách khiêu khích, Sisumang giải thích :

— Nếu có dịp vào tư thất của Korin và Luy xốp, em còn ngạc nhiên hơn nữa. Đối với phụ nữ đoàn chính thì những bức ảnh trần truồng này rất chương mắt. Song em nên đặt mình vào hoàn cảnh nam giới cô độ : ở đây và sẵn sàng tha thứ. Nhân viên trong Trung tâm KX sống cuộc đời lưu dầy, trong nhiều tháng không được giáp mặt phụ nữ nên phải vận dụng sự kích thích bằng hình ảnh.

Hắn em đã nghe kể lại đời sống của thủy hủ, nhất là thủy thủ tàu ngầm, trong đại chiến vừa qua. Đặc biệt là dưới tiềm thủy đình người ta cho

TIA SÁNG GIẾT NGƯỜI

phép thủy thủ treo ảnh đàn bà, và dĩ nhiên những người đàn ông bị giam dưới biển chỉ thích chân dung thiếu phụ khóa thân.

Cửa phòng giấy mở rộng.

Giữa phòng là cái bàn lớn dày ấp hồ sơ. Một người đàn ông trung niên, mặc áo choàng trắng giương cặp mắt lơ dờ nhìn nàng. Hẳn ngồi lọt trong cái ghế bánh xe, thân thể tiêu tụy như hàng tuần chưa ăn uống.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên như điện. Sisumang đứng trên ngưỡng cửa, nói với Thu Thu :

— Em yêu được hắn không ? Hắn tên là Phút-xi.

Thu Thu lại bàng hoàng như bị điện giật. Nàng không quan tâm đến câu nói đùa nhạt nhẽo của gã đại tá Lào. Mà chỉ lưu ý tới tên gã bác học tàn tật.

Tên hắn là Phút-xi. Trước khi tắt thở, Gary đã nhắc đến chữ Phút. Phút nghĩa Phút-xi. 9 là số phòng. Nhưng còn Si...pút ?

Sisumang giơ tay chào Phút-xi. Nhà bác học phẩy nhần cười bỏ hồ đáp lại.

Bỗng một hồi chuông nhỏ reo thanh thót. Tiếng chuông từ người Sisumang phát ra.

Gã đại tá Lào khựng người :

— Khô quá, trung tướng Korin gọi anh.

Hắn rút trong túi ra cái walkie-talkie nhỏ bằng bao thuốc lá. Tiếng chuông vẫn reng reng. Hắn bấm nút, tiếng chuông ngưng bật :

— Alô, alô. Sisumang đây. Kính chào trung tướng.

— Tôi tìm đại tá mãi không gặp. Có việc rất

cần. Đại tá đang ở đâu ?

— Trước cửa văn phòng.

— Được. Đại tá vào văn phòng đợi tôi.

Mặt Sisumang hơi tái. Hắn quay lại Thu Thu :

— Anh phải về văn phòng chờ Korin. Có lẽ Korin hỏi anh về vụ Bun vịch mất tích. Em yên tâm, anh sẽ giải quyết việc này nhanh chóng.

Thu Thu giả vờ hỏi bằng giọng lo lắng :

— Em theo anh được không ?

Sisumang lắc đầu :

— Không được. Em ở đây chờ anh. Lệ thường, không ai được vào văn phòng của Phút-xi. Gặp Korin xong, anh sẽ trở lại đón em.

— Em sợ lắm.

— Chẳng có gì sợ cả. Nếu cần, anh sẽ đi tới cùng.

— Em sợ Korin bắt anh.

— Bắt về tội gì ?

— Giết Bun vịch.

— Vô lý. Không có bằng cứ anh giết Bun vịch. Và lại, anh sẽ tùy cơ ứng biến. Anh không phải là võ sinh ngây thơ. Bị dồn vào đường cùng, anh sẽ phản ứng mạnh mẽ. Anh đi nhé.

Thu Thu chia má cho Sisumang hôn. Nàng nhận thấy bàn tay hắn hơi run Nàng biết hắn lo sợ song cố tình che đậy.

Sisumang ra rồi, Thu Thu ngồi xuống ghé đờ điện Phút-xi. Nhờ may mắn, nàng được trò chuyện tự do với nhà bác học tàn tật. Hắn đặt cuốn sách giấy trắng trên đùi, hi hoáy viết. Cuộc bút đàm bắt đầu.

— Bà là ai ?

Nàng đáp :

— Là bạn của đại tá Sisumang.

— Tôi quen Sisumang đã lâu. Hắn rất tốt. Nhất là với đàn bà đẹp phi thường như bà.

— Tôi cũng nghe danh ông đã lâu. Đàn bà chúng tôi rất có cảm tình với ông.

— Thái độ tử tế của bà làm tôi vô cùng cảm động. Bà đến thăm tôi có chuyện gì ?

— Về Gary.

Phút-xi ngừng bút, ngừng đầu nhìn nàng chăm chăm, vẻ sùng sốt lẫn âu lo rạo rức trong mắt. Hắn ngẫm nghĩ một phút rồi viết :

— Gary là ai ?

Thu Thu viết, tuồng chữ rần rời :

— Là đồng nghiệp của tôi. Và cũng là đồng nghiệp của ông.

Phút-xi bối rối như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang.

— Vâng, chúng ta đều là đồng nghiệp. Có lẽ Gary là chuyên viên điện tử.

— Thưa ông, tình hình rất nguy ngập. Ông đừng kéo dài thời giờ nữa. Gary đã chết. Chết trong phòng đại tá Sisumang. Có lẽ ông chưa biết tôi là ai, nhưng rồi ông sẽ biết. Chúng ta đều theo đuổi một mục đích chung. Trước khi tắt thở, Gary dặn tôi gặp ông, nên tôi nhờ Sisumang đưa tới đây. Người ta biết được thì cả ông và tôi đều mất mạng.

— Bà muốn gì ?

— Yêu cầu ông trao tài liệu cho tôi.

Thu Thu vừa đánh nước bọt liều. Phút-xi là bộ óc phi phạm, thế tất Gary đưa tài liệu cho hắn

học thuộc rồi viết lại. Phút-xi có thời quên ngồi viết suốt ngày nên không ai để ý.

Nhà bác học tàn tật ngẫm nghĩ một phút rồi đáp bằng bút đàm :

— Tôi muốn bà nói rõ một điều quan trọng. Bà là ai ?

Thu Thu mừng rơn. Như vậy có nghĩa là Phút-xi bắt đầu tin nằng, và có nghĩa là Phút-xi giữ tài liệu của tiểu tổ MI-5 trong Trung tâm. Nàng bèn viết :

— Nhân viên MI.

Phút-xi dựa lưng vào ghế, miệng há hốc. Thu Thu thúc giục :

— Nhanh lên, ông đưa tài liệu cho tôi. Sisumang sắp quay lại rồi.

Phút-xi lặng lẽ mở khuy áo, và lôi ra một tập giấy màu vàng. Sau một phút tàn ngần, hắn trao tận tay cho nàng, rồi viết :

— Cần thận. Loại giấy này rất dẫn hỏa, chỉ trong chớp mắt thành than. Công trình của tôi trong bao lâu nay... Tôi hoàn toàn tin cậy ở bà...

— Không được.

Tiếng quát dữ dẫn làm Thu Thu quay lại. Nàng không ngạc nhiên mà chỉ bức mình khi thấy Tô Tô nhà bác học kiêm nhân viên MI-6.

Nàng buột miệng :

— Anh Tô Tô.

Gã đàn ông cười nhạt :

— Tôi tên là Maxim.

Biết hắn muốn gây sự, nàng cố giữ giọng ôn hòa :

— Chào anh.

Hắn nhìn mặt :

— Không dám, chào bà. Tấn lịch đã hạ màn, bà để lộ nguyên hình sự giả dối. Bà đền đáp thiên chi hợp tác của chúng tôi bằng sự giả dối. Bà lợi dụng lòng tốt của Gary để tìm tới Phút-xi. May tôi khám phá kịp thời...

Nàng nghiêm giọng :

— Các ông mới là những người giả dối hơn ai hết, ông đã biết Phút-xi cất giữ tài liệu. Lẽ ra, ông phải nói với tôi, đúng như thường, cấp ra lệnh. Song ông đã ăn mảnh một mình. Ông hỏi tôi về lời trối trăn của Gary, chẳng qua để xem tôi được Gary dặn dò gì không. Và ông định ninh tôi chưa biết. Không ngờ ông gặp tôi ở đây... Ông Maxim, đầu sao chúng ta là đồng nghiệp. Giữa đôi phương còn có thể điều đình ổn thỏa, hưởng hồ đồng nghiệp cùng theo đuổi mục đích chung.

— Vậy bà nộp tài liệu cho tôi.

— Tôi sẵn sàng, nhưng với điều kiện. Mỗi người giữ phần nửa. Sau này, tổ chức của tôi sẽ liên lạc với MI-6. Và chúng ta sẽ từ giả Trung tâm KX cùng một lúc.

— Vô ích. Bà phải trả hết. Trong trường hợp này, tôi bảo đảm mạng sống cho bà. Bằng không...

— Ông sẽ giết tôi.

— Dĩ nhiên. Tình cảm cá nhân phải được đặt dưới nhiệm vụ.

— Thà chết, tôi không chịu thua. Mời ông ra tay. Tôi xin vui lòng tự vệ.

— Sức vóc mảnh mai phụ nữ không địch nổi đàn ông khỏe mạnh như tôi, thưa bà...

Bình sinh tôi rất mến phái yếu. Bà lại đẹp nữa. Đối với bà thì hành hạ bằng bông hoa đã là quá đáng nên tôi không muốn. ..

Thu Thu lùi lại sát tường. Nàng biết Maxim sẽ giết nàng. Dầu nàng trả lại tài liệu, hắn cũng giết nàng.

Maxim bước theo, hai bàn tay xòe ra trong cử chỉ đe dọa :

— Yêu cầu bà đứng lại. . . Đứng lại... Tôi cho bà một phút đồng hồ suy nghĩ. Quá thời hạn này, tôi sẽ thẳng tay. . . Tôi sẽ bóp cổ bà. Một võ sĩ nhu đạo đai đen như tôi giết người dễ ợt...

Thu Thu vẫn đứng yên.

Maxim xán lại, vung tay ra. Thu Thu hươi quyền, gạt ra, móng tay nhọn hoắt xia vào mắt hắn. Hắn né nhanh như chớp, và dùng một thế võ cực hiểm xô nàng ngã xuống.

Nàng đang ngồi đây thì hắn vút tới Hai bàn tay ketch sù của hắn đã xiết quanh cổ nàng. Tài nghệ của nàng chưa phải là đối thủ đồng cân đồng lượng của hắn.

Hắn rú lên tiếng cười ghê rợn trong khi vòng tay khép chặt lại. Nàng cố vùng vẫy song kết quả chỉ làm nàng nghẹt thở thêm. Tuyệt vọng, nàng nhắm mắt chờ chết.

Cả Maxim lẫn Thu đều quên bằng Phút-xi. Nhà bác học tàn tật lẳng lẳng chứng kiến cuộc đấu quyền, thân thể bất động như pho tượng. Đến khi thấy Thu Thu ngã xuống, hai tay chơi vơi, Phút-xi khựng người.

Hắn vốn là người đàn ông đa tình nhất Trung tâm KX. Trong một cuộc truy hoan, hắn sa lưới mỹ nhân của gián điệp Sô viết KGB, rồi trốn khỏi Âu châu. Cuộc ra đi của Phút-xi rất dễ hiểu : hắn tàn tật nên không được đàn bà yêu, mà hắn lại thêm yêu. Sau một thời gian, MI-6

tim ra hắn trên lãnh thổ Sô viết. Gây ông đập lưng ông. Mi-6 trao tận tay Phút-xi những lá thư tình tứ và cảm động đến chảy nước mắt của một người đàn bà trước đây coi hắn rẻ như bèo. Nàng hứa hẹn mọi điều nếu hắn trở về ...

Và Phút-xi hợp tác với tinh báo MI-6.

Cho tới ngày được phái tới Trung Tâm KX.

Phút-xi không ưa KGB cũng như MI-6. Hắn chỉ ưa đàn bà, nhất là đàn bà đẹp. Nên hắn cảm ông không đâu khai thấy Maxim vui đập người đẹp trước mắt.

Thoạt gặp nàng, hắn đã chết mê chết mệt. Lâu lắm, hầu chưa được gặp mỹ nhân. Những người đàn bà do Korin cung cấp chỉ là một phường bị thịt trơ trên và khô khan.

Vòng tay của Maxim khép chặt thêm nữa. Trên môi Maxim nở nụ cười đắc thắng.

Máu nóng bốc lên phừng phực, Phút-xi vớ cây gậy sắt dựng sát tường. Hắn thường dùng gậy này mỗi khi tập đi trong phòng. Cây gậy được chế bằng kim khi riêng, nhẹ mà cứng, đầu bọc thép đặc biệt, búa tạ gõ không móp.

Maxim quay lưng lại phía Phút-xi nên không nhìn thấy cây gậy quái ác đang bỏ xuống vùn vút.

Đến khi nghe tiếng gió Maxim lách sang bên thì đã muộn. Trúng đòn ngang cổ, hắn hự một tiếng tuyệt vọng rồi lăn nhào xuống đất, tắt thở không kịp trời.

Thu Thu mở choàng mắt. Nàng há miệng cho dưỡng khí tràn vào buồng phổi bị chặn nghẹt. Phút-xi đã cứu sống nàng. Nàng phải tìm cách đưa hắn khỏi Trung tâm KX.

Song một khẩu súng đen ngòm đã lườn qua cửa.

Trung tướng Kôrin, tư lệnh Trung tâm.

oOo

Sisumang ngồi phịch xuống ghế, tâm thần hoang mang. Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy thần Chết rình rập bên mình. Hắn có thể ngửi được mùi tanh tươi lạnh lẽo của thần Chết đang vung lưới hái ...

Hoảng hốt, hắn xô ghế đứng dậy.

Kôrin bước vào về mặt nghiêm trọng. Thấy hắn, Kôrin vào đề ngay :

— Tôi cần hỏi đại tá một vấn đề quan hệ.

Sisumang giả vờ châm thuốc lá cho khỏi run tay :

— Xin mời Trung tướng.

Giọng Kôrin cộc lốc và lạnh lùng :

— Tác phong của đại tá từ mấy ngày nay làm tôi hoàn toàn bất mãn. Đại tá là sĩ quan Lào, nhưng lại là nhân viên cao cấp K.G.B. Tôi có cảm tưởng là đại tá đã quên.

Sisumang nuốt nước bọt :

— Tôi vẫn nhớ.

— Vậy đại tá cho tôi biết kết quả về việc t eo dũi bà Mông.

Sisumang giật mình.

Kôrin đã nhờ hắn dò xét Mông. Song hắn đã mù người trước sắc đẹp lạ thường của nàng. Và lại, hắn yêu nàng tha thiết. Hắn cho rằng Trung ương K.G.B. đã quá cẩn thận, cẩn thận một cách vô ích.

Nghe hỏi, Sisumang đáp ngay :

— Tôi đang điều tra ráo riết. Khi nào có kết quả, tôi sẽ...

Kôrin cướp lời :

— Phải, tôi đã biết công cuộc điều tra này rồi. Một thế kỷ nữa, đại tá cũng không đạt được kết quả. Vì lẽ giản dị, đại tá đã mờ mắt trước nhan sắc. Dầu có cảm tình với đại tá, tôi không thể trù trù nữa. Đặc phái viên của Trung ương vừa tới.

— Đề làm gì ?

— Khám phá sự thật. Dấu tay của bà Mông đã được phòng thí nghiệm ở Mạc tư khoa nghiên cứu. Nó không giống với dấu tay trong hồ sơ cá nhân.

— Tôi không tin.

— Chính tôi cũng không tin. Vì nếu là sự thật thì chúng ta mất mạng. Thị trung tâm KX này sẽ ra tro. Hàng tỉ rúp bị phí phạm một cách vô ích.

Tuy nhiên, điều đáng lo nhất là hệ thống an ninh của Liên xô bị đe dọa nặng nề... Hơn ai hết, đại tá muốn đó không phải là sự thật... Chỉ còn hy vọng rất mỏng manh... Giờ đây, chúng ta tới gặp Ivan.

— Ivan ?

— Phải, Ivan, đặc phái viên của Trung ương.

Ra đến cửa, Kôrin đặt bàn tay lên vai Sisumang :

— Phiên đại tá tới phòng Phút - xi mời bà Mông cùng đi.

Sisumang toát mồ hôi.

Nghĩa là Kôrin đã biết.

Biết hết.